

عنوان مقاله:

نقش برنامه ریزی معماری در طراحی سکونت گاه ها به منظور حل معضلات جمعیتی کلان شهرها

محل انتشار:

ششمین کنفرانس ملی پژوهشهای کاربردی در مهندسی عمران، معماری و مدیریت شهری و پنجمین نمایشگاه تخصصی انبوه سازان مسکن و ساختمان استان تهران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

ایوب سلمان زاده - دانشجوی کارشناسی ارشد ، دانشگاه آزاد اسلامی ، واحد ارومیه ، آذربایجان غربی ، ایران

خلاصه مقاله:

ایجاد سکونت گاه های جدید به منظور پاسخگویی به نیازهایی مانند جذب سرریز جمعیتی، تامین مسکن و بسیاری از عوامل دیگر صورت میگیرد. شهرهای جدید سکونتگاههای برنامه ریزی شدهای هستند که به منظور حل معضلات جمعیتی و اقتصادی کلان شهرها و کشورها عموماً از ابتدای قرن بیستم پا به عرصه وجود گذاشتند. گرایش به ایجاد شهرهای جدید از سالهای 1364 به طور غیررسمی در محافل مرتبط با شهرسازی کشور ایران نیز مطرح شد و نهایتاً در سال 1368 با تصویب آن در مجلس شکل رسمی یافت. عوامل متعددی از آن تاریخ تاکنون در وضعیت موفقیت و ناموفقیت اینگونه سکونت گاه ها دخیل بودهاند. در این میان، نقش برنامه ریزی در طراحی مکان سکونت گاه های جدید یکی از پر اهمیت ترین فرآیندها در این طرح هاست ، که خود در حوزه مدلهای تصمیم گیری با عنوان تحلیل سازگاری زمین با نوع استفاده از آن و یا مکانیابی اراضی بهینه برای هر فعالیت قرار میگیرد. انجام مطالعات مکانیابی درست و مناسب بهخصوص برنامه ریزی های دقیق در فرآیند طراحی شهر جدید، نقش موثری در توسعهی شهری پایدار خواهد داشت. ضمن این که حفظ کیفی ویژگی های محیطزیستی نیز به عنوان عوامل کلیدی موثر در برنامه ریزی طراحی این سکونت گاه ها به حساب میآیند. در این مقاله مروری بر سابقه ی سکونت گاه های جدید، روند شکلگیری آنها، اهمیت برنامه دهی ، چارچوب برنامه دهی و شاخصهای برنامه دهی سکونت گاه های جدید انجام شده است.

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی ، طراحی سکونت گاه ها ، مکان یابی ، اهمیت برنامه دهی ، جمعیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/927273>

